

Al doilea motiv, invocat cu titlu subsidiar, este întemeiat pe erori de drept privind întinderea controlului jurisdicțional asupra alegerilor legiuitorului Uniunii. Tribunalul a făcut referire la existența unei „simple” marje de manevră a legiuitorului Uniunii, care „implică necesitatea de a verifica dacă nu pare nerezonabil pentru legiuitorul Uniunii să aprecieze că diferența de tratament instituită ar putea fi adecvată și necesară pentru realizarea obiectivului urmărit”. Or, instanța recunoaște în favoarea legiuitorului Uniunii, în cadrul exercitării competențelor care îi sunt conferite, o putere largă de apreciere în domeniile în care acțiunea sa implică alegeri de natură atât politică, cât și economică sau socială și în care acesta trebuie să efectueze aprecieri și evaluări complexe, cum se întâmplă în cazul organizării unui sistem de securitate socială. Astfel, nu se pune problema dacă o măsură adoptată într-un asemenea domeniu era singura sau cea mai adecvată posibil. În fapt, numai caracterul vădit inadecvat al acesteia în raport cu obiectivul pe care instituțiile competente îl urmăresc poate afecta legalitatea măsurii respective. Prin efectuarea unui control dincolo de caracterul vădit inadecvat al măsurii în discuție, Tribunalul a înlocuit aprecierea legiuitorului cu propria apreciere și, prin urmare, a depășit limitele controlului său de legalitate.

Al treilea motiv, invocat cu titlu subsidiar, este întemeiat pe erori de drept săvârșite de Tribunal în examinarea caracterului justificat al diferenței de tratament. Această examinare este viciată, mai întâi, de eroarea de drept săvârșită de Tribunal în ceea ce privește definirea întinderii controlului său privind alegerile făcute de legiuitor. În continuare, Tribunalul nu a respectat jurisprudența potrivit căreia îi revine reclamantului sarcina de a dovedi incompatibilitatea unei dispoziții legislative cu dreptul primar, iar nu instituțiilor autoare ale actului sarcina de a dovedi legalitatea acestuia. În al treilea rând, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a examinat caracterul justificat al diferenței de tratament în lumina unei jurisprudențe potrivit căreia nu poate fi suficientă o prezumție generală de fraudă pentru a justifica o măsură care aduce atingere obiectivelor Tratatului FUE, pentru a concluziona că articolul 20 din anexa VIII la Statutul funcționarilor instituie o „prezumție generală și irefragabilă de fraudă față de căsătoriile care au durat mai puțin de cinci ani”.

Al patrulea motiv este întemeiat pe erori de drept și pe o încălcare a obligației de motivare în ceea ce privește concluziile Tribunalului privind încălcarea principiului nediscriminării pe motive de vârstă. În primul rând, la punctul 61 din hotărârea atacată, Tribunalul se raportează atât pe vârsta soțului supraviețuitor, cât și pe vârsta funcționarului sau a fostului funcționar, încălcând astfel obligația de motivare. În continuare, constatarea existenței unui dezavantaj special pentru persoanele de o anumită vârstă sau cu vârsta cuprinsă într-un interval precis depinde, printre altele, de dovada că reglementarea în discuție afectează negativ o proporție semnificativ mai mare a persoanelor de o anumită vârstă în raport cu persoane de altă vârstă, care lipsește în speță. În sfârșit, presupunând că există o diferență de tratament întemeiată indirect pe vârsta fostului funcționar la data la care acesta a încheiat căsătoria, Tribunalul a omis să examineze dacă diferența respectivă era totuși conformă cu articolul 21 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale și dacă îndeplinea criteriile prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din aceasta.

**Recurs introdus la 26 februarie 2021 de Consiliul Uniunii Europene împotriva Hotărârii Tribunalului
(Camera a șaptea) pronunțate la 16 decembrie 2020 în cauza T-243/18, VW/Comisia**

(Cauza C-139/21 P)

(2021/C 182/61)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurrent: Consiliul Uniunii Europene (reprezențanți: M. Bauer și M. Alver, agenți)

Celelalte părți din procedură: VW, Comisia Europeană, Parlamentul European

Concluziile

- Admiterea recursului și anularea hotărârii atacate;
- soluționarea fondului cauzei și respingerea acțiunii în primă instanță ca nefondată;
- obligarea reclamantei în primă instanță la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Consiliu în cadrul prezentei proceduri și al procedurii în primă instanță.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului său, Consiliul invocă trei motive.

Primul motiv, invocat cu titlu principal, este întemeiat pe erori de drept în ceea ce privește existența unei diferențe de tratament, pentru acordarea unei pensii de urmaș în conformitate cu articolul 18 sau cu articolul 20 din anexa VIII la Statutul funcționarilor, între, pe de o parte, soțul supraviețuitor al unui fost funcționar care a încheiat căsătoria înainte de încetarea activității acestuia din urmă și, pe de altă parte, soțul supraviețuitor al unui fost funcționar care a încheiat căsătoria după încetarea activității. În această privință, Consiliul susține că Tribunalul nu a apreciat caracterul comparabil al situațiilor în discuție în raport cu toate elementele care le caracterizează, inclusiv, printre altele, cu situațiile juridice ale acestora, în lumina obiectului și a scopului actului Uniunii care instituie distincția în cauză, și anume a Statutului funcționarilor în ansamblul său. Prin urmare, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin faptul că a constatat că data încheierii căsătoriei este unicul element care determină aplicarea articolului 18 sau a articolului 20 din anexa VIII la statut, deși ceea ce justifică diferența de tratament este diferența fundamentală, factuală și juridică, dintre situația juridică a unui funcționar care se regăsește într-una dintre situațiile administrative prevăzute la articolul 35 din statut și cea a unui fost funcționar.

Al doilea motiv, invocat cu titlu subsidiar, este întemeiat pe erori de drept privind întinderea controlului jurisdicțional asupra alegerilor legiuitorului Uniunii. Potrivit Consiliului, Tribunalul a făcut referire la existența unei „simple” marje de manevră a legiuitorului Uniunii, care „implică necesitatea de a verifica dacă nu pare nerezonabil pentru legiuitorul Uniunii să aprecieze că diferența de tratament instituită ar putea fi adecvată și necesară pentru realizarea obiectivului urmărit”. Or, instanța recunoaște în favoarea legiuitorului Uniunii, în cadrul exercitării competențelor care îi sunt conferite, o putere largă de apreciere în domeniile în care acțiunea sa implică alegeri de natură atât politică, cât și economică sau socială și în care acesta trebuie să efectueze aprecieri și evaluări complexe, cum se întâmplă în cazul organizării unui sistem de securitate socială. Astfel, nu se pune problema dacă o măsură adoptată într-un asemenea domeniu era singura sau cea mai adecvată posibil. În fapt, numai caracterul vădit inadecvat al acesteia în raport cu obiectivul pe care instituțiile competente îl urmăresc poate afecta legalitatea măsurii respective. Prin efectuarea unui control dincolo de caracterul vădit inadecvat al măsurii în discuție, Tribunalul a înlocuit aprecierea legiuitorului cu propria apreciere și, prin urmare, a depășit limitele controlului său de legalitate.

Al treilea motiv este întemeiat pe erori de drept săvârșite de Tribunal în examinarea caracterului justificat al diferenței de tratament. Această examinare este viciată, mai întâi, de eroarea de drept săvârșită de Tribunal în ceea ce privește definirea întinderii controlului său privind alegerile făcute de legiuitor. În continuare, Tribunalul nu a respectat jurisprudența potrivit căreia îi revine reclamantului sarcina de a dovedi incompatibilitatea unei dispoziții legislative cu dreptul primar, iar nu instituțiilor autoare ale actului sarcina de a dovedi legalitatea acestuia. În al treilea rând, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a examinat caracterul justificat al diferenței de tratament în lumina unei jurisprudențe potrivit căreia nu poate fi suficientă o prezumție generală de fraudă pentru a justifica o măsură care aduce atingere obiectivelor Tratatului FUE, pentru a concluziona că articolul 20 din anexa VIII la statut instituie o „prezumție generală și irefragabilă de fraudă față de căsătoriile care au durat mai puțin de cinci ani”.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Conseil d'État (Franța) la 8 martie 2021 – Comité interprofessionnel des huiles essentielles françaises (CIHEF), Florame, Hyteck Aroma-Zone, Laboratoires Gilbert, Laboratoire Léa Nature, Laboratoires Oméga Pharma France, Pierre Fabre Médicament, Pranarom France, Puressentiel France/Ministre de la Transition écologique, Premier ministre

(Cauza C-147/21)

(2021/C 182/62)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Conseil d'État

Părțile din procedura principală

Reclamante: Comité interprofessionnel des huiles essentielles françaises (CIHEF), Florame, Hyteck Aroma-Zone, Laboratoires Gilbert, Laboratoire Léa Nature, Laboratoires Oméga Pharma France, Pierre Fabre Médicament, Pranarom France, Puressentiel France